

жду двама вардаци. Въ същото време, вижда ся че Рустигело ся из-
качва по стълба-та задъ малката маскырена врата той държи една
табличка възъ койкто има едно златно стъкло, едно сребърно стъкло
и двъ чашы Той слага табличкытж възъ подпоръ-тъ на прэзорецьтъ
изважда си сабытж и ся скрива задъ врата-та.

ПОЗОРИЩЕ III.

СЪЩЫТЪ, ДЖЕНАРО.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ, настарна.

Боже ! Дженоаро !

ДОНЪ АЛФОНСЪ, като ся приближава до нея. Съ подмивка.

Познавате ли този момъкъ ?

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ, настарна.

Самый Дженоаро ! — Каква сждба, Боже мой !

[Та го глѣда съ съжалваніе : той си завръща очи-тъ]

ДЖЕНАРО

Почитаемый херцоге, азъ съмь простъ офице-
рипъ и ви говорѣж съ почитаніето което ви прили-
ча. Тѣзи заранъ Ваше Высочество испроводили сте
да мя хванѣтъ въ кѣщкѣ ми ; молиж вы да ми
кажете що искате отъ мене.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Господине офицере, едно престѣпленіе кое-то
докача царскѣ-тж честь ся случило тѣзи заранъ
срѣщо кѣща-та въ коя-то живѣете. Имя-то на па-
шата прѣлюбезна съпруга и братовчедка было раз-
рѣзано съ зло намѣреніе. Сега търсимъ престѣ-
пникъ -тъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Той не го е направилъ ! Измама има, донъ
Алфонсе. Тойзи младъ момъкъ не е прѣстѣпни-
къ-тъ !